

mis pididi ainouksli landma, ei jätnud temmale ei päwa egga böd ühtegi wahhet, siis langes temma wimaks pitka ja wallusa haige wodi peäle. Mees ei jätnud omma kõrtsi mõllamist mitte mahha, mis tarwis temma keik maia asjo ennamiste puhhas ärramüüs. Lapsed, kelle hulgas ülemal nimmetud Maria wannem olli, wingusid nälja pärast õnnetuma emma kõrwade ees.

Waene weike Maria olli ühhel päwal keik metsa seest ühe kaunis sure ofste kimbo korjanud ja istus seal puhkamisse tarwis mahha. Linnud laulsid temma ümber nago neil olleks halle meel selle waewatud nore hinge pärast, ja tahtsid temma süddant suggu jahhutada. Wimaks langes lapse pea waiksel wiisil rinnal peäle mahha, ja temma hakkas unnistama. Unnenäggemisses olli temma meest nenda, nago mees walge hii'gwa ridega ja lahke näoga temma ette astuks. Linnud korjasid ennast troppis mehhe ümber, ja hüüdsid ühtepuhko: „Jesus, Jesus, anna meile

toito!“ Mees wiskas neile täie peoga iwmotte. Ütles siis lapsele: „nenda saan ka teile teie toidust murretseda, kui tahhate minno pole hoida; kui püate omma hädda weel tükkiks aiaks tassase waimoga kanna-tada ja ausa töö ja waewa läbbi omma häddalast põlwe fergitada. Minna ollen, nenda kui lindude käest kuulsid, Jesus, keige õiglaste, ilma süta ja jummalafart-likkude armo saatja.“ Laps kargas keik omma unne seest üles, et saaks sedda lahket armosaatjat süddamelikkult tännada; agga ärkas sest järsko üles ja sai nüüd arro, et sedda ei olnud muud kui paljas unnenäggeminne, mis temma meelt maggusa lotussega olli täitnud. Kurwanäolisel wiisil korjas temma omma ofste kimbo ja hakkas foio pole kallama. Hirm tuli peäle, sest et olli omma unne läbbi kes teab kui kaua aega wiwitanud, ja wärrises issa tullise wiikka eest.

Tee peäl tuli firriso õppetaja temmaga kofko, kedda laps ei tunnud mitte, sest et